

■ LUIS DE GUINDOS, VICEPREȘEDINTELE BCE: "Trebuie să majorăm doborâzile, nu avem alternativă" **PAGINA 2**

■ SIF Bănt-Crișana a aprobat vânzarea Eurohotel Bala Mare **PAGINA 2**

■ SILVIU GEANĂ, PREȘEDINTELE FSS SILVA: "România riscă să ajungă pe mâna unui SRL" **PAGINA 3**

■ SONDAJ INSCOP: AUR se apropie de PNL, USR - în cădere liberă **PAGINA 3**

■ DR. CLAUDIA OANE, COUNTRY HEAD ROMANIA SIEMENS HEALTHINEERS: "Aproximativ trei miliarde de oameni din întreaga lume nu au acces la asistența medicală de calitate" **PAGINA 11**

■ GHEORGHE CĂRCIU, SECRETAR DE STAT, ȘEFUL DRP: "Prin sistemul bancar, românii din Diaspora au trimis acasă 6,5 miliarde euro în acest an" **PAGINA 12**

■ MARCEL CIOLACU: "Aderarea României la Schengen ar întârzi Europa, nu ar slăbi-o" **PAGINA 12**

GRAM AUR = 268,7520 RON   FRANC ELVEȚIAN = 4,9826 RON   EURO = 4,8981 RON   DOLAR = 4,6056 RON

Echipa ziarului BURSA
vă urează
Sărbători Ferice!
La mulți ani!

Următoarea ediție e-paper a ziarului BURSA va apărea în data de 5 ianuarie 2023. Până atunci, urmăriți-ne pe www.bursa.ro

POVESTI DE IARNĂ

O casă urcă la cer

Despre poveștile la gura sobei s-au spus multe. Au devenit chiar o sursă de gânduri, un lăcrăm pe care îl priveam pe când nu mă gândeam la nimic. Cu 100 de ani în urmă, Petre al Bădicăii (bunicul meu) se căsătorește și își ridică o casă, înțelegând pe Valea Argeșului. Orfan de război, tatăl se marie pe front, mama aceluși Petre și-a făcut o casă mică, din care lipseau multe, mai puțin copii, nouă doar șase au ajuns la majoritate.

DAN NICOLAE

meru una foarte bogată, dintr-un motiv simplu - ne-am dorit de fiecare dată fix ce aveam și nimic mai mult, chiar și când nu se găsea mâncare ne-am dat seama că ne stă mai bine ceva mai subțire. Revenind la bucurie, Petre avea un proten, din ai lui (ca să-l probabil ceva legal tot de război), care la rândul său avea câteva cârți. În linia întâi stăteau "Picală și Tâmbală", "Snoave și povești populare", de Isprescu și "Lir și Tibșir". Aici a sculat vredeată o poveste cîtă la lumina lămpii într-o cameră plină cu copii? Nu e ceva mai frumos și mai plin de speranță decât un copil ascultînd o poveste care unsoari ține și de foame și de frig.

În acea casă, luni decembrie veni cu o mare bucurie. Nu e vorba de cadouri, ar fi fost bune, dar se învăța să se obișnuiească. De altfel, în ciuda apariției materiale, familia mea a fost mereu una foarte bogată, dintr-un motiv simplu - ne-am dorit de fiecare dată fix ce aveam și nimic mai mult, chiar și când nu se găsea mâncare ne-am dat seama că ne stă mai bine ceva mai subțire. Revenind la bucurie, Petre avea un proten, din ai lui (ca să-l probabil ceva legal tot de război), care la rândul său avea câteva cârți. În linia întâi stăteau "Picală și Tâmbală", "Snoave și povești populare", de Isprescu și "Lir și Tibșir". Aici a sculat vredeată o poveste cîtă la lumina lămpii într-o cameră plină cu copii? Nu e ceva mai frumos și mai plin de speranță decât un copil ascultînd o poveste care unsoari ține și de foame și de frig.

Într-un decembrie de la începutul anilor 2000, când în ajunul Crăciunului a apărut o pană de curent și a reapărut vechea lămpă, nepoții și strănepoții lui Petre au sculat tîrea sculată povestea cu Lir și Tibșir. Picală dispăruse o dată cu curtea. Nimic parec nu se schimbese, doar cei mici de ieri erau mari acum, bunicii sau părinții la rîndul lor.

Anul acela, în ajun de Moș Nicolae, pașii mei au readus acasă, acum goșă (din copii, sinerți și marșile lui Petre nu mai trăiesc nimeni) la începutul lui decembrie mama încă mai era printre noi, între timp s-a dus și ea. Am aprins focul în sobă și am ascultat povestea lămpii care încercase să mă încălzească, prin mințile se vînturau multe, dar când și când apăreau Picală și Tâmbală lui Lir și Tibșir, bunicii pe care nu i-am cunoscut unchi și mătușile, veni plecați timpuriu și mai ales tătă. Mi-am făcut cumji, am luat în mîini cartea mai bătrînă decît mine și decît casa și am început să le citesc perelilor. Aici cînt vredeată o poveste cu voce tare într-o casă veche și goasă? Nu e nimic mai frîș și lipsit de speranță. Citam, veceam în tîmbea și dintr-o dată am avut impresia că sufletul casei urca la cer, nu se putuse desprinde pînă atunci, avea nevoie de o ultimă poveste, iar eu eram condamnat să-l spun.

Deci, dintr-un azuz o bilăie și gînd în seam și am trezîtat de emojie. E șim de Moș Nicolae, unsoari se întîmplă minuni.

Unsoari, nu merou!

Am țegî în curte, plin de speranță, la forca țeg era un moștar și vecinilor, gîlben, guraliv și merou înfometat. E șim bine, aiciodată nu are timp de povești, îl aleargă foamea și nu vece să se lase prins. Vechea casă are acum multe amintiri, dar mai puțin mâncare, așa că a fost nevoie să merg la magazinul din sat pentru a putea oferi ceva oaspetelui, care în felul lui îmi spusese o poveste, despre viață și merou ei, care conține prorii în apă, dar mai ales în fîlt, pentru că melancoliei fiind, avem tendința să spargem cî înainte era mai bine și de aceea merou tot înainte. După ce mi-am oșpat mușafirlu, mi-am întins pe pat, cu pașimeci împreunate sub cap, cum făceam în copilărie, și am început să vizez, cum cu 100 de ani în urmă un orfan construia o casă pe Valea Argeșului, un loc unde se vor spune multe povești.

Vine Crăciunul, dacă puteți, faceți un cadou casei copilăriei voastre, aflați în cer sau pe pînănt, spunînd o poveste cu copii veșeli și speranțele lor. Oriică de vechi ar fi, oameni și casele au nevoie de o poveste și o speranță. ■